

СЪВЕТ ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ

ПРОТОКОЛ

№ 33

от извънредно заседание, състояло се на 26.10. 2021 г.

ПРИСЪСТВАТ: Бетина Жотева, Галина Георгиева, Розита Еленова, София Владимирова, Соня Момчилова.

Начало на заседанието: 10.00 часа, водено от Бетина Жотева.

Съставил протокола – Вера Данаилова

Изслушване на кандидатите за генерален директор на Българското национално радио по реда на подадените в деловодството на СЕМ документи, както следва:

Иво Годоров

Бетина Жотева: Вече сме заедно. При нас е Иво Годоров. Той е третият кандидат, когото ще изслушаме в конкурса за генерален директор на Българското национално радио. Иво, заповядай и добре дошъл.

Иво Годоров: Благодаря Ви. Г-жо председател, уважаеми членове на Съвета за електронни медии. Честит празник първо. Днес е страхотен ден – Димитровден. Казват, че Свети Димитър носи зимата. Аз се надявам и предполагам, че всички ние се надяваме, че няма да предстои зима за Българското национално радио. Ако погледнем оптимистично след зимата идва пролетното пълноводие и природата се възражда за нов живот, така че надявам се наистина да имаме един страхотен ден. Иначе за съжаление последните около две години бяха тежки за Българското национално радио, а аз бях част от него в един период малко по-рано. Тогава също имаше проблемни ситуации с необходимостта от намаляване на разходите за персонал с 15%. Отново имаше протести и разделение на колегите. За около две години четири личности бяха начело на Българското национално радио през последните две години. Според мен, най-важното в периода, който ни предстои, надявам се заедно с колегите да работят спокойно и уверено в своите професионални възможности, защото програмите правят това, което е необходимо и работят абсолютно професионално. В момента са намираме в предизборна ситуация. Колегите вече са организирали нещата за отразяване на изборите, които този път са две в едно и аз съм сигурен, че те са го организирали професионално. Този от нас когото изберете утре ще встъпи в работа по продължаване на организацията за изборите, самото провеждане и отразяването им и след това отразяването на създаването на новото народно събрание и евентуално на новото правителство. Това са важни за държавата стъпки. Знаем държавата се намира в много важна обществено-политическа, социална, медицинска ситуация и затова е необходимо програмите на Българското национално радио да продължат да работят със същата професионалност. Информацията е нещо невероятно в днешно време. В тази стая навсякъде около нас има информация. Интернет ни дава възможности не само чрез стационарните

компютри и лаптопи, но и през мобилните си телефони във всяка една секунда да бъдем информирани. Разбира се, има много и невярна и фалшива информация, има много сайтове, които тиражират такава. Има хора, които тиражират линкове от такива сайтове в социалните мрежи. За щастие Българското национално радио се е доказало през годините като достоверна проверена институция, медия, която тиражира само проверена и достоверна информация. На времето мисля, че още го има това: „Казаха го по радиото. Казаха го по БНР.“ Това означава, че то е вярно, че то наистина се е случило и аз мисля, че трябва да продължим в тази посока. Искам да поздравя колегите от програма „Хоризонт“ и останалите програми за това, че те продължиха, въпреки кризите, да работят професионално в тази ситуация, да информират обществото и да намират начин, въпреки своите личностни тревоги и грижи за това какво ще се случи утре, кой ще дойде като техен ръководител, да продължават да изпълняват своите ангажименти. Едно голямо предизвикателство за медиите, освен интернет, в последните години е демографската криза в България и в Европа. За съжаление аудиторията на програмите вече застарява, необходимо е да се обърне поглед на младите хора. Младите хора живеят с телефоните си, а аз самият правя всичко през телефон, мейли, плащания безконтактни и т.н. Слушам радио, гледам телевизия през телефона си. На телефоните ни има звукообработващи, видеообработващи програми. Трябва да намерим, според мен, начин младите хора да разберат, че съществуваме. Младите хора слушат радио, но трябва да разберат, че програмите на Българското национално радио съществуват, и че са интересни за тях. В архива на Българското национално радио има много детски и младежки програми и аз в последните години си мисля за възможностите за създаване на специални приложения, които да позволят например, понеже децата още от една-две години са с планшети, деца в детските градини да могат да чуят приказка, прочетена от известен наш автор благодарение на такава апликация. Учениците в началните класове да могат да чуят автора за когото те учат в часовете по литература и български език и мисля, че това може да бъде направено. Нещо, което лично за мен в последните години е било болка и по времето когато аз бях част от мениджмънта е, че Българското национално радио не инициира, не създава собствени каузи и не подкрепя такива каузи, обществено значими каузи. Подкрепя например на българското производство, на българската култура, макар че имаме специализирана програма за култура. Според мен, това трябва да бъде част от работата на мениджмънта през следващите години – инициирането и подкрепа на значими за обществото каузи. Аз съм от хората, които мислят, че не започва всичко от теб. Ние всички знаем, че стъпваме на някаква основа. За щастие Българското национално радио съществува 87 години и има страхотни традиции, и в програмите, в отразяването на информация, в отразяването на културния и обществения живот. Затова, според мен, в следващите три години за Българското национално радио не е необходима революция. Никой от нас няма да обърне нещата с главата надолу, то не е и нужно. Важно е всичко да се случва постепенно и с мисъл и съзнание защо се случва. Много е важно стратегическият поглед напред - да знаеш какво ще се случи след две, след три години. За съжаление ние гледаме колкото е мандата на един директор - три години, но след три години това продължава да съществува и то ще съществува така, както ти си го заложил. Аз също смятам, че не е работа на генералния директор да управлява програмите и предаванията. Програмите имат директори и съответните структури също имат директори. Много е важно да се даде свобода на програмите, те да могат да работят така, както преценяват. Споменах за работата на колегите професионално в условията на криза и за щастие имах възможност да следя отразявания на колегите и в информационната програма „Хоризонт“, и в „Христо Ботев“. Да се прави това, което аз съм искал и съм желал през годините е да се случи регионалните програми да бъдат обърнати към хората, които живеят в съответните региони. Виждам, че

нашата регионална програма „Радио София“ в последните месеци има такива изнесени студии и те наистина са в полза на обществото, в полза на хората. Много се радвам, че още през 2013 година започнахме...

Бетина Жотева: Иво, имаш още точно осем минути.

Иво Тодоров: През 2013 година, когато бях програмен директор на Българското национално радио, започнахме да работим в тази посока, че всички ние сме един отбор, едно семейство, една общност. Тогава за пръв път организирахме събития, на които колеги от различни програми от София и от страната се събраха заедно. Видяха се, опознаха се, разсъждаваха за това как ще работят заедно. Тогава аз бях ръководител на три европроекта и по тях правихме поредица от срещи, семинари, тиймбилдинги, така че да не съществува това разделение между София и страната, между столица и провинцията. А всички програми са за мен и според мен равностойни и без значение къде се намират, без значение с каква обществена тежест са и съответно какви социологически показатели има в социологическите проучвания. Радвам се, че тогава започна и това, което е много важно за съществуването на общността в Българско национално радио между програмната координация и сътрудничеството. Много е важно да знаеш какво правят другите, да си информиран и в същото време ти да подаваш информация на колегите си какво се случва при теб, така че същевременно да тече един поток на информираност и на обмен на информация. През годините съм си мислил защо е необходимо, например, когато дойде Райна Кабаиванска, или Мария Бакалова в София шест програми да правят интервюта с тях. Според мен може да се създаде един хъб, информационен хъб на Българското национално радио, където след предварителна координация и стиковане, получаване на въпроси от всички, които се интересуват, един човек взема това интервю, поставя го в този хъб и всяка програма го използва в съответствие с нейните необходимости, като разбира се интервюто може да е двадесет минути - то съответно ще се редуцира с дължина каквата е необходима на програмата. През последните години една тема, която аз също коментирам от доста време е сутрешната аудитория. Сутрешната аудитория е много голяма, много е динамична, а през последните години телевизиите, защото аз и в момента работя в телевизионна програма, завзеха голяма част от сутрешната аудио аудитория, защото, знаем, дори когато гледаме телевизия ние слушаме всъщност телевизията като радио вкъщи сутрин когато ставаме, приготвяме се за работа и т.н. За мен е много важно не само да правиш добра програма, но и да се знае за тази програма. В тази посока, според мен, е нужно да се направи много добра реклама, маркетинг, автореклама и популяризиране на съответните програми и на предавания. Не е достатъчно ти в самия себе си да информираш за нещо, което се случва в тази посока. Много е важно и крос програмното рекламиране, което за щастие виждам в момента, мисля че се случва: по програма „Христо Ботев“ вървят спотове за неща, които се случват в програма „Хоризонт“ например. Така аудиторията на едната програма чува за нещо, което ще се случи в другата и може да се ориентира, разбира се ако има интерес да го следи. Както казах, всичко се случва в живота ни и в мобилните телефони затова трябва да направим още нещо. Още през 2013 година бях на един семинар в Прага за съвременното радио и тогава се говореше за това как в чешки и германски медии един репортер вече прави три неща – той е радиорепортер на място, фоторепортер със снимка от събитието и видеорепортер за заснемане на картинка от събитието. В днешно време медиите не са нито една в чист вид. Интернет сайтове публикуват звукови файлове като радио, публикуват видеофайлове като телевизия. За щастие виждам, че това се случва и на сайта на Българското национално радио, но трябва да се развие. Миналата седмица, ще дам пример от протеста на работодателите и синдикатите, видях снимка от събитието направена от репортера, който е на място и това е чудесно. Интернет и социалните мрежи ни дават възможност да общуваме

с аудиторията, но можем да търсим още канали за директна комуникация и то директна комуникация в секундата да знаеш по всяко едно време, когато ти коментираш нещо или поставяш някакъв въпрос какво мисли аудиторията и да получаваш обратна връзка. Споменах за някои приложения и приложения, които могат да се разработят във връзка с популяризиране на детските програми, театралните звукозаписи на Българското национално радио. Мисля, че могат да се подобрят и възможностите за живото излъчване. През годините се е работило за това да се купят нови устройства за звукозапис, да се модернизират студиата. Един голям проблем са преподавателите, които в голяма част са остарели. Мисля, че колегите имат и необходимост от нова техника – компютри и др. звукозаписни устройства за тяхната работа и мисля, че това е нещо, което може да направим. Много се говори за пари. В крайна сметка наистина сиренето е с пари и когато отидем в магазина трябва да платим за него. За това отново много се радвам, че още от 2013 и 2015 година аз поставих въпроса за заплатите в Българското национално радио...

Бетина Жотева: Само да кажа, че три минути останаха.

Иво Годоров: ... и той намери някакво развитие тази година с увеличаване на заплатите и консолидиране на хонорарите към щатното възнаграждение, защото иначе абсолютно беше някакъв дисонанс - не може ти да получаваш щат 500 лв. и да получаваш хонорар 1000 лв., хонорарът да надвишава щатното ти възнаграждение. Утре колегите от Българското национално радио ще получат заплатите си и с тях ще получат и допълнителното трудово възнаграждение, което тези дни така предизвика вълнение сред тях заради новата система за оценка. Може би сте запознати, тя не е кой знае колко революционна. Ако си вземал 100 лв. ти имаш гарантирани 70%, т.е. 70 лв. и 30% 30-те лева ти зависят от оценката. Може да получиш 30 лв. или да получиш 29, или 28 лв. към онези 70 лв. Аз смятам, че когато един ръководител наема служител за работа в програма, предаване и т.н., без значение дали той е радио или телевизия, той го наема, защото го оценява. Директорите и ръководителите на отделните звена са тези, които най-добре виждат как работят служителите и ги оценяват всеки ден и всяка минута. Аз лично не смятам, че колегите трябва да попълват огромни отчети за всяко нещо, което са свършили, за да получат те тази оценка, която да им гарантира един, два или три лева повече в това допълнително трудово възнаграждение. Българското национално радио има възможности за получаване на допълнителни средства по европейски и национални проекти и аз като програмен директор ръководих три такива. Подписвал съм документи за над милион, близо милион и сто хиляди лева и за мое щастие при всички проверки и одити не е установено никакво нарушение дори при проверка на проекта „Евранет“ и Българското национално радио беше единственото радио участващо в този проект от европейските радиопрограми без нито една забележка. Който и да стане генерален директор утре той ще стъпи в ситуация, където най-трудно може да се говори, да се работи за бюджета на Българското национално радио и неговото увеличаване през следващата година, но от тук нататък може да се мисли в тази посока, защото бюджетът не е само заплатите, бюджетът е и радиоразпръскването, бюджетът е електричеството и всичко останало, което се плаща. Реших да се явя на този конкурс, защото съм преживял много неща, минал съм по пътя от репортер до водещ, до продуцент на информационни програми и в радиото и в телевизията, и всичко това ме е научило на много. Бил съм съдебно криминален репортер във времената когато в София всеки ден ставаха убийства, бил съм заплашван от един от ръководителите на подземния свят тогава и седмици наред се прибирах вкъщи озъртайки се. Бил съм репортер близо сборно месеци наред в Либия, когато беше режима на Кадафи, отразявайки делото срещу българските медици. Летял съм с военен хеликоптер над Нагорни Карабах. Не съм смел, но всичко това, което преживях ме е научило да бъда професионалист в работата си и в отношенията си с колегите и с аудиторията, затова

реших да направя тази стъпка. Моята детска мечта беше да стана журналист и тя се случи, моята детска мечта не е да стана генерален директор и не искам на визитката ми непременно да пише генерален директор, защото както знаем нито един кандидат, нито един генерален директор не е по-голям от Българското национално радио. Много ви благодаря.

Бетина Жотева: Аз също благодаря. Г-жа Еленова, заповядайте.

Розита Еленова: Благодаря, г-жо Жотева. Г-н Тодоров, първо въпросите, които задавам на всички кандидати, но и няколко по Вашата концепция. И темата за финансите накрая. Знаете ли, в представянето си казвате, че генералният директор ще бъде избран след парламентарните избори, предполагам, че е някаква печатна грешка...

Иво Тодоров: Да, да.

Розита Еленова: Защото сме със съзнанието, че утре той ще бъде избран, което е точно две седмици преди изборите, това е съвсем дребно. Говорите за това, че Българското национално радио представя само достоверна информация и се ползва с много голямо обществено доверие. Вие наясно ли сте с рейтингите, какво е Вашето мнение за баланса при рейтингите в обществената телевизия?

Иво Тодоров: Доколкото имам информация от последните социологически проучвания не съм виждал рейтинги на радиостанции, но всеки ден в момента следя заради работата ми рейтинга на телевизионни програми. Когато бях програмен директор на радиото съм подписвал поръчки за такива социологически проучвания за съжаление и тогава и сега мисля, че те са много малко. Трябва да бъдат много по-динамични. Ние сме много далеч от така мечтаната възможност. Може би знаете в Би Би Си, когато си он ер, когато си в предаване, ти виждаш пред себе си колко човека те слушат или гледат и съответно можеш да реагираш на тази достоверна моментна информация. Ние получаваме социологически проучвания на много големи отрязъци от време, разбира се те, когато ги получиш, не са вече едно към едно моментна снимка. Така или иначе програма „Хоризонт“ е доказан информационен лидер. Както споменах, все още се казва: „Казаха го по радиото. Чух по БНР. Чух по „Хоризонт“ и що се отнася до отразяването на актуални и политически събития програма „Хоризонт“ държи първенство. Аз лично, понеже съм работил и много години в програма „Христо Ботев“, според мен, тази програма, разбира се въз основа на едно добро социологическо проучване, трябва да се отвори малко повече към аудиторията, да не бъде само за хората, които работят и за хората, които се отразяват в тази програма – културните дейци, но и за обществото, защото обществото е това, което консумира културата. Регионалните програми, както споменах се радвам, че работят с регионални проблеми, със ситуации по места и то в полза на хората. За съжаление социологически проучвания в регионалните програми са нещо много рядко и много трудно, но може да се направи, всичкото е въпрос на пари. Знам колко са били парите, когато съм подписвал такива договори за поръчка, те са много малко и затова, според мен, може да се търсят възможности за по-добро финансиране и по-богато и наистина смислено такова проучване.

Розита Еленова: Давате акцент в концепцията си на младите, говорите за усъвършенстване на медиа плеъра, да се модернизират профилите, социалните медии и малко повече по тази тема, моля.

Иво Тодоров: Да. Отново бих дал примера с Би Би Си, където приложението ти дава възможност ти да маркираш теми, които те интересуват и съответно да получаващ информация за всичко по тази тема – текстови файлове, аудио файлове, видео файлове, ако има снимки. И когато решиш ти можеш да ги преглеждаш. Сега всичко е малко на отделни места и на парче според мен. Много добро впечатление ми направи на сайта на Българското национално радио, макар че трудно стигнах до там, детската програма, която съществува. Това е един сегмент, който може според мен да бъде разработен в отделна апликация, както

децата още са на две години щракат на таблетите за някакви игри тип пъзел да слушат детските песни, детските радиопиеси и в тази посока може да се работи, защото младите хора навсякъде – навън, в метрото са със слушалките, слушат музика. Музиката е неизменна част от програмите на Българското национално радио, но ти можеш освен музика да слушаш и информационно съдържание стига да знаеш, че то съществува и да имаш желание да го намериш, да ти стане интересно.

Розита Еленова: Друг акцент в концепцията Ви са регионалните програми и подсилване на сътрудничеството с двете национални и там бих искала повече подробности?

Иво Тодоров: Това е създаването, както споменах на един, то и в момента има, обмен на информация. Започна се с обмен на мейли, както се прави, може би някои от вас знаят в един телевизионен канал всички програми обменят съдържанието си с мейли - какви теми, какви гости канят, но то може да бъде обмен и на аудио съдържание, на звукови файлове. Някога радиото беше нещо, което се случва в момента, ти го чуваш и то отлита. Сега, благодарение на интернет, можем да чуем вече минали интервюта, репортажи, събеседвания, но има ценни, такива, които според мен могат да минат не само по една програма. Ако друга програма прояви интерес към звуков формат, който ти си реализирал може да се направи връзка, да се вземе, съответно да се редуцира или промени по някакъв начин, да се редактира и да го използва за своите нужди. Както дадох примера с интервюта, например с обществено значими личности и представители на културата или гости от световна величина и знам, че регионалните програми имат интерес към това и реагират активно, защото хем се създава чувство на съпричастност и на общност, хем има информационна полза от тази комуникация.

Розита Еленова: Не коментирахте музикалните състави, тема, която е важна част от работата на генералния директор. В технологичното развитие казвате студийните комплекси са на добро техническо ниво, не се ползват ефективно и бихте могъл да предложите тяхното по-ефективно ползване? Развийте тази Ваша идея.

Иво Тодоров: Що се отнася до съставите аз мисля, че в системата трябва да работят професионалисти хора, човек, който се занимава с мениджмънта на музикални формации той трябва да ръководи съставите на Българското национално радио, защото това не е само репетиции и концерти работата на тези състави, и когато се говори от някои за редукия трябва да се има предвид, че един състав, един хор не може да бъде само от двама хористи, а един оркестър за народна музика не може да бъде само от двама гъдулари или двама кларинетисти. Специалисти трябва да гледат всичко това. Когато говорих за приложенията аз си мислих за възможността за създаване на приложение, което да популяризира работата на съставите на Българското национално радио отново чрез двете възможности – звуково и видео файлове. Разбира се, ситуацията е такава, че заради епидемичните мерки има проблем с провеждането на живи събития. Надяваме се, че това ще се промени или чакайки пролетта или лятото с провеждане на събития на открито, но едно такова приложение може да бъде полезно и да популяризира съставите не само за страната, но и извън България. Втората Ви част беше за студията. Има много студия, съвременни студия в Българското национално радио, включително студиото, което някога беше създадено за колегите от „Бинар“. То е с модерна техника, с цифрова техника, с цифров пулт и камери и мисля, че те могат да бъдат използвани. Както казах, в днешно време нито една медия не е чиста медия в чист вид и радиото не е само радио, сайтовете не са само сайтове. Мисля, че програмите на Българското национално радио могат да бъдат и телевизия и това, което беше създадено като „Бинар“ през годините се разми заради идеи на различните ръководства или защото един го е създал пък ние сме ревниви към това, че друг го е създал и го преформатираме. Предавания, които са емблематични и те, разбира се, се излъчват сега по друг начин като „Неделя 150“ могат

да имат друг визуален формат така да го кажа, да бъдат с по-телевизионен облик като една радио-телевизионна конкуренция например като „Панорама“. Това мисля за използването на студията в тази посока.

Розита Еленова: Бих искала да чуя от Вас повече за финансовата Ви политика с оглед нормалното развитие на системата. Как ще гарантирате стабилност, много или малко е бюджетът, който има националното радио, ще търсите ли други форми?

Иво Годоров: Парите винаги са малко за съжаление и затова казах, че може да се говори със съответните органи евентуално за увеличение на бюджета на Българското национално радио в следващите финансови години. Едно много добро, според мен, но недобре използвано перо е рекламата. Не трябва да стоиш и да чакаш рекламата да дойде при теб. Трябва да бъдеш активен да намираш реклама. Това са едни постъпления, които могат да бъдат сериозен приход в Българското национално радио. Стана дума и за европейските проекти. Преди години в програмна дирекция съществуваше специално звено, което разработваше европейски проекти, за да може да се кандидатства по тях. Неуспешен опит, имаше такъв, по така наречената норвежка програма за дигитализация на звуковия архив на Българското национално радио, една тема, която също е много болезнена. Отново ще дам международен пример, ако не греша норвежкото радио има пълна дигитализация на звуковия си архив и той е напълно обществено достъпен – всеки може да влезе на сайта на радиото и да използва този архив. Това са ценни записи, които не бива да стоят в тези влажни помещения. Що се отнася до заплащането, заплатите сега са много по-добри в сравнение с преди една година. За съжаление те не са това, което колегите биха искали и което аз бих си представил. Въпрос на разговори е дали заплатите могат да се увеличат по различни начини, например интегриране на това допълнително трудово възнаграждение в заплатата или начина на получаването му да бъде подобрен. Ако аз бъда избран и встъпя в длъжност, разбира се, ще се информирам как са се случили нещата това тримесечие след като хората получат парите утре, доколко оценката е била обективна или субективна. За съжаление, знаем че нещата в крайна сметка много често се случват на принципа на симпатия, на приятелството и т.н. Надявам се тези неща да не влияят на оценката на колегите, и както казах, според мен, добрият ръководител трябва да може с един поглед да направи оценка на човека без този човек да му пише дълъг отчет за свършената работа.

Розита Еленова: Може би последен въпрос. Как ще гарантирате свободата на медията? Както и каква ще бъде Вашата форма да предпазите ефира от фалшиви новини? Процес, който съществува в ефира на БНР и аз не съм съгласна с вашата теза, че Българското национално радио е успяло да се опази от тази тенденция.

Иво Годоров: Аз съм човек, който цени свободата си и свободата на другите и за мое щастие никога не съм оказвал никаква намеса на хората, с които съм работил и над които съм имал някакви ръководни функции. Както казах, според мен, не е работа на програмния директор да менажира програмите и предаванията. Затова ти избираш директори, затова директорите избират ръководители на звената, продуценти на програмите, които да преценяват и да носят отговорност. Аз се надявам, ако спечеля този конкурс, че няма аз да получавам обаждания за нещо, което се е случило и се надявам да няма повод за такива обаждания. По-страшната тема, според мен, е автоцензурата, самоцензурата, защото поставяйки колегите в ситуация на някаква дори имагинерна заплаха те се замислят за нещата, които правят, слагат си някакви спирачки. Разбира се, това може да има и обратния ефект – ескалиране например, някаква криворазбрана свобода, но това също зависи от ръководителите на отделните звена. Аз, мисля си и се надявам, че не бих позволил никаква намеса върху мен.

Розита Еленова: Казвате, че сте със съзнанието, че ще работите с управителния съвет, който заварвате, но „може би ще направите освежавания“. Какво имате предвид и имате ли екип от утре.

Иво Тодоров: Да, така се случи, че заради закона третият редовно избран генерален директор ще работи с един управителен съвет, но това е реалността. Аз уважавам колегите и уважавам тяхното мнение. Разбира се те са професионалисти и който и да е той ще разчита на тяхната професионална експертиза. Много е важно, както казах, да работи Българското национално радио, колегите, програмите и отделните структури спокойно. Това означава, че не трябва да мислим кой ще бъде сменен, кой ще бъде новият директор на програма „Хоризонт“, новият директор на програма „Христо Ботев“. За мое щастие аз познавам всички, познавам и всички директори на регионални програми, работил съм с тях. Познавам директорите на структурите в София. Познавам колегите, които работят в тези структури и програми. Необходима е промяна, но тази промяна може да дойде с времето. Разбира се законът дава възможност, на който и да бъде избран за генерален директор в един период от време да направи промени и след като види как ще се случват нещата и надявам се за по-добро да ги направи.

Розита Еленова: Благодаря, г-н Тодоров.

Иво Тодоров: И аз благодаря.

Бетина Жотева: И аз също благодаря. Г-жо Момчилова, заповядайте.

Соня Момчилова: Г-жо председател, г-н Тодоров, много се радвам да Ви видя. С Вас се познаваме от тридесет години, работили сме заедно. Познавам творчеството Ви и съм му голям почитател.

Иво Тодоров: Много сте мила.

Соня Момчилова: Ще взема повод, подсетихте ме, въвеждайки презентацията с националния празник днес, че християнският, народният календар, днес е денят, в който се освобождават ратаите. Аз се надявам да имаме мъдростта да изберем точния и добрия стопанин за Българското национално радио. Казахте, че имате страхове, че не сте смел човек, можем да спорим, но кой е най-големият Ви страх, кое е опасението Ви. С какво най-трудно ще се справите.

Иво Тодоров: За радиото ли?

Соня Момчилова: Да, а и в личен план бихте могли да споделите.

Иво Тодоров: Знам, че ако бъда избран, ще бъда много ангажиран, но от друга страна мои приятели ми казаха: „Представяш ли си какво ти предстои.“ Аз обаче мисля, че съм човек, който може да си организира работата, че да работиш и да почиваш. Както казах, когато делегираш правомощия и отговорности на хората, които са под теб, ти ще имаш свободно време. За страховете, аз се надявам, че колегите биха посрещнали евентуално моето встъпване в длъжност с доверие. През последния месец видях това доверие по различни начини. За мое щастие много хора от програмите от София и от регионалните програми ми писаха и в момента дори ми пишат, и снощи или открито или на лични съобщения, поради някакви лични съображения техни, с думи за подкрепа. Срегнах много хора улицата, познати, непознати, наистина непознати хора в големи търговски вериги и ме спираха да ме поздравят, за това че съм направил тази стъпка и съм се кандидатирали. Това за мен е голямо удовлетворение. За мен удовлетворение е и оценката, която колегите са ми дали, защото аз от шест години не съм част от програмите на Българското национално радио, не съм част от мениджмънта и тези хора, надявам се, с добра дума си спомнят за мен. Страхувам се какво ще мислят, какво ще мислят когато изтекат тези три години, какво е направил Иво Тодоров.

Соня Момчилова: Вие сте безспорно и това е известно в гилдията, диалогичен и консенсусен човек, но в същото време сте и деликатен. Чеховска направа, както се казва,

човек и вероятно се питат колегите, а и аз съм любопитна, тогава, когато се наложи твърда ръка как ще действате.

Иво Годоров: Моите приятели знаят, аз наистина съм много комуникативен и диалогичен човек, и когато правя нещо, включително решението да се кандидатирам в този конкурс, питам много хора. Питам мои приятели и те знаят, че аз питам, събирам мнения, но накрая решавам аз. И въпреки че имаше думи, с които се опитаха да ме спрат да не го направя, да ми казват: „Ти представяш ли си какво ще ти се случи, ако бъдеш избран“, аз взех решението. Мисля, че аз имам куража, смелостта да вземам финалното решение, когато е необходимо.

Соня Момчилова: Вие се явявате за трети път, ако не греша на този конкурс.

Иво Годоров: Така е.

Соня Момчилова: Прави ми впечатление, тъй като съм следила участието Ви през годините, че концепцията Ви е еволюирала. Използвам Вашия термин - от доста пространна до доста синтезирана, бих казала един екстракт ни предложихте този път. Твърде лаконичен, твърде телеграфен. Знам, че чувството Ви за хумор е налично, очаквам с афоризъм да се появите евентуално следващия път. Шегувам се, разбира се, но как си обяснявате спада на интерес към длъжността директор на националното радио от една страна, виждате до какво число се редуцира тя през годините и защо предпочетохте да ни поднесете в толкова лапидарен вид вижданията си и идеите си за управление.

Иво Годоров: Много Ви благодаря за този въпрос. Мислех да го кажа накрая, но съм решил това да бъде моето последно явяване на такъв конкурс, защото не искам да се превръщам във вечната Амбър, да Ви отговоря с шега. Когато се явих за пръв път през 2013 година, знаех много неща за работата, но не знаех почти нищо за управлението на радиото и на програмите. Мисля, че сега се научих на много. От друга страна Вие знаете, че аз като репортер и друг път съм го казвал мисля, че всяко нещо може да бъде казано с едно изречение. Аз и като автор, понеже Вие споменахте, харесвам късите разкази и късите стихове, късите форми. Затова реших да предложа нещо късо, защото нещата на хартия, според мен, нямат значение, има значение човек какво е правил, с какво име е в обществото и с какво име е пред колегите си, а не какво е написал. От друга страна, както казах, аз не идвам с революционни намерения. Не мисля че трябва да обърнем тази маса с краката нагоре и да слагаме нови мебели и дивани тук, а трябва да стъпим на този опит и аз съм се научил през годините да стъпвам на опита на тези, които са били преди мен и няма да бъде със сентенция следващият път, защото няма да се явявам на следващ път, макар че казват: „Никога не казвай никога“ .

Соня Момчилова: И аз това Ви съветвам. Добре, значи в първата Ви концепция застъпвате идеята за повече развлекателен, ентъртеймънт елемент, за повече шоу елемент. Като че ли в годините изоставихте това си намерение, докато тук Ви виждаме твърде сериозен.

Иво Годоров: Вижте, за щастие нещата се случват без да ги пресиращ ти. Когато започнах да водя сутрешния блок на програма „Христо Ботев“, той се казваше „Добър ден“ тогава и беше много сериозен и тематичен. Аз водих петъчните издания за международна политика. Тогава ме поканиха заради работата ми покрай делото в Либия да водя тези издания за международна политика. Не знам дали не съм включил и г-жа Жотева от някъде тогава и това беше много сериозно. Обаче, знаете, аз идвам от „Радио Експрес“, идвам от други частни радиостанции, които вече не съществуват. Водех по друг начин, водех динамично и те ми казваха: „Ама как е възможно ти по програма „Христо Ботев“ да водиш като по частна радиостанция. Сега, ако си пуснете програма „Христо Ботев“ ...

Бетина Жотева: Мисля, че от Брюксел сме си говорили.

Иво Годоров: Да, от Брюксел. Сега, ако си пуснете програма „Христо Ботев“, ще видите другото звучене, това динамично звучене, което някога беше анатема за Българското

национално радио, за консервативните програми, където трябва да говориш бавно, напоително и много интелигентно. Може да го правиш и по друг начин.

Соня Момчилова: Наслушахме се много за дигитализация, цифровизация, модернизация на радиото. Неотдавна съдружникът на Стив Джобс, може би най-дигиталният човек, Гай Кавасаки каза на един форум за комуникационни експерти, че идва отново времето на аналоговите подходи и хора. И аз пък искам да Ви попитам къде виждате пресечната точка между очарованието на традицията на радиото, на най-старата медия и модерните форми на достъпност и на привлекателния вид, който би могъл да се придаде именно на тази традиция за по-младите да кажем, пък защо не и за хората от нашето поколение и по-възрастните.

Иво Тодоров: Снощи с мои приятели, на които благодаря, правихме финални корекции по тези слайдове и исках тук на тази картинка да сложа радиоапарат ВЕФ и касетофон и те казаха: „Не, не е възможно. Трябва да бъдем модерни.“ Ние слушаме радио вече наистина на мобилните си телефони, на компютрите си едва ли някой, може би има да слуша на тези стари радиоапарати, вкъщи имам два-три, които не са пускани от години. Това е начинът за слушане чрез технологичните новости. Някога слушаш радио само в кухнята, сега можеш да слушаш радио на улицата, в трамвая, в планината, на море. Да слушаш програма „Хоризонт“ в Брюксел, в Париж, в Лондон. Това е една неизчерпаема възможност за общуване с аудиторията. Разбира се, както казах, важно е аудиторията да знае, че съществува, че правиш добро съдържание и да има интерес да те намери.

Соня Момчилова: Тоест ще запазите този винтидж момент, който твърдят експертите и футуристите в това число, че продава.

Иво Тодоров: Имаше някога през годините на различни търговски дружества един слоган: „Класиката е модерна“. Не знам дали е модерен наистина в днешно време, но слушането на радио, според мен, е модерно.

Соня Момчилова: „Старата къща“, както наричаме всички радиото, е един голям организъм с доста болезки и някои хронифицирали. Стана модерна и тази здравна лексика. Каква ще е терапевтичната роля на радиото в тези Ковид времена. От там да започнем, а после ще минем и по интроспективно проблемите на радиото.

Иво Тодоров: Имате предвид в медицински аспект?

Соня Момчилова: В момента да. Напрегнато обществото, разболяно от страх. Как би следвало да се държи държавната медия.

Иво Тодоров: Трябва да бъдем смели. Когато дойде пандемията и първият локдаун аз работех в друго телевизионно предаване, където за щастие тогава мениджмънтът на Нова телевизия, един от първите, прие това решение да раздели екипите, предаванията на екипи, една седмица да си хоум офис - една седмица да си на ефир. Аз бях редактор една седмица, една седмица седях вкъщи. Много мои приятели се изплашиха. Аз понеже имам куче и имах възможност да излизам. Не се заседях да ям пуканки и да гледам филми вкъщи. Започнах през приложение да уча немски, учих го и до снощи, днес не съм го пускал. Имам предвид, че човек, когато е проактивен и когато иска да прави нещо, може да намери какво да прави, а що се отнася до информираността, мисля че и друг път е ставало дума, много важна е дозата и преценката за това каква информация поднасяш. Разбира се, за съжаление, заради неизвестността и страха от тази неизвестност в обществото и в медиите през последните месеци се изостри още повече това противопоставяне между осъзнатото и разумът за пандемията и абсолютното изключване на конспирацията, необходимостта от ваксиниране и пълното отричане на ваксините. Аз бях един от първите в България, който се ваксинира благодарение отново на колегите от Нова телевизия, които бяха организирали в самата телевизия ваксина още през февруари месец, защото според мен трябва да вярваме на науката, трябва да вярваме на това, което по-умни в определена сфера от нас хора казват.

Разбира се, това не ни дава 100%-ова защита и в целия този информационен процес, и в работата по програмите всичко това трябва да го имаме предвид. И отново казвам то зависи от разума, съзнанието на този, който е пред микрофона и на този, който мениджира неговата професионална реализация без значение дали той е репортер или водещ. Този, който е ръководител на съответното звено също трябва да работи в посока на по-добра осъзнатост на хората, които говорят на обществото.

Соня Момчилова: А сега, малко към анамнезата вътре за болежките в радиото. Вие отбелязахте автоцензурата като проблем. Какво друго.

Иво Годоров: Това, което според мен се разчупва - саможивеене на програмата сама в себе си и някаква излишна конкуренция. Както казах преди малко, ние сме един отбор, едно семейство. Те, понеже аз в момента съм външен, са един отбор, едно семейство, една марка – Българско национално радио. И всичко, според мен, трябва да се случва под тази марка. Аз преди години положих началото на това всяка една интернет страница, всяка една фейсбук страница да бъде подчинена на логото на Българското национално радио, да има общност и там, общност на визията, общност на позиционирането на съответните програми и предавания за социалните мрежи. Колегите направиха много, в момента има присъствие на Българското национално радио в инстаграм, която е една по-популярна мрежа в света от фейсбук, но в България не е точно така, но имат много добро присъствие и в инстаграм. За съжаление, заради начина на работа и на толерирането на този начин да не се създават допълнителни проблеми, през годините има вътрешна конкуренция между колегите в програмите, в отделните предавания. Освен това между отделните програми. То базира и на това, макар че аз винаги съм и никога за мое щастие не съм се интересувал, кой колко пари взема и дали взема повече от мен. Този нездрав интерес защо някой получава, между другото знаете ли че да станеш от редактор, дано да не греша извинявам се на колегите, от редактор на старши редактор разликата е пет лева, но някой много иска да бъде повишен, за да получава пет лева повече. Някой много съжالياва, че не е станал той и някой много ревнува, че не получава тези пет лева. Това са неща, които не трябва да се случват и доброто ръководство може да ги заличи. Според мен, когато работиш в една медия ти работиш за тази медия за своята заплата. Може би ще бъде критикуван за това, но отново ще дам пример. Когато един репортер на Нова телевизия отиде да отразява протест той го отразява и не знае дали ще се включи в 12, в 4, в 7 часа, дали ще трябва да стои за късна емисия за включване. Когато аз му се обадя и му кажа: „Можеш ли да се включиш в „Пресечна точка“ от това събитие, той казва добре“. И този репортер не получава хонорар за това, че се включва в 12, в 4 часа, в „Пресечна точка“ в 7 часа и т.н. Той получава заплата за труда си и тази заплата трябва да е достатъчно добра и мотивираща, защото ти си служител на съответната медия, в случая на Българското национално радио.

Соня Момчилова: Ако бъдете избран за директор на Българското национално радио, този грандиозен ангажимент няма ли да попречи на творчеството Ви.

Иво Годоров: Не. Много ме питаха, когато станах програмен директор, не ми ли липсва воденето на сутрешен блок. После след занимание с радио след шест години се върнах към телевизията. А в началото на моята кариера те бяха много заедно, знаете че работих в „Радио Експрес“ и правех в Българската национална телевизия с Вяра Анкова и с Милен Цветков и с Бетина и със Статул екип „Уикенд“ – съботно неделните новини. Аз там започнах като репортер и благодарение на това, че работих събота и неделя можех да работя в радиото през другите дни.

Бетина Жотева: Само, извинявай, Соня, извинявай. Спомняш ли си „Ку-ку“ като излязоха с козлодуйския проблем? Имаш още един тук член на Съвета, който може подробно да ти разкаже за екип „Уикенд“.

Иво Тодоров: Тогава аз вече не бях в „Ку-ку“. Всъщност така започна моят професионален живот. Аз се явих на конкурс за „Ку-ку“, това беше първото ми явяване на конкурс. Тогава се явиха стотици кандидати. Беше много силен конкурс на три етапа – тест за интелигентност, есе и после събеседване и аз минах и трите етапа, и бяхме избрани 14 човека. Това ми даде възможност да получа кураж да се явявам на конкурси. 1994 или 1997 година се явих на конкурс, който Хачо Бояджиев направи за водещи на „По света и у нас“ и ме беше избрал да водя „По света и у нас“, но аз нещо се разсеях не отидох на едни курсове и така не станах водещ на „По света и у нас“. Но аз никога не съм съжалявал за нещата, които не са ми се случвали радвал съм се на това, което ми се е случвало, и с което сме продължавали напред.

Соня Момчилова: Ще пишете ли?

Иво Тодоров: Отдавна не съм писал, но по други причини.

Соня Момчилова: Творческа криза.

Иво Тодоров: Не, между другото издадох стихосбирка, която е посветена на пандемията. Казва се „Любов по време на карантината“ и тя е позитивна. Любовта ще победи.

Соня Момчилова: Благодаря.

Бетина Жотева: Благодаря. Г-жо Владимирова, заповядайте.

София Владимирова: Благодаря. Г-н Тодоров, ще ми позволите да използвам Вашето представяне и това, че колегите от Радиото са тук първо да честитя прекрасния имен ден на всички, които носят това чудесно име, да им пожелаем здраве и кураж, от които впрочем се нуждае в голяма степен и генералния директор на всяка медия, особено на обществените медии. Аз наистина Ви благодаря за това, че се включихте в този конкурс, защото Вашето участие, вярвам, че дава ниво и е много интересно, както винаги, Вие ни представихте този разказ за радиото, който Вие усещате и така, както Вие го чувствате и разбирате. Аз обаче в последните години, като че ли за себе си изградих една представа - моята лична рецепта, да вляза и аз в тази лексика, тя в момента е актуална за съжаление. На мен ми се струва, че за да се получи добре управлението на една обществена медия нейният генерален директор трябва да има от една страна доста здрав гръбнак и от друга страна - една много справедлива, професионално изготвена нормативна база. На мен ми се иска да поговорим за това, ако Вие бъдете избран за генерален директор, ако получите доверието на Съвета за електронни медии, ще трябва да участвате в разговорите за Закон за радиото и телевизията. Аз съжалявам, че от този разговор за радиото, който Вие с г-жа Момчилова проведохте, връщам към реалността, защото ми се струва, че там където нормата не помага, законът не помага, много трудно добрите намерения и професионалните намерения се реализират. Кой са онези промени или тези, които Вие бихте отстоявали и смятате, че ще работят в полза на Българското национално радио.

Иво Тодоров: Много Ви благодаря. Знаем всички, че е необходима промяна в закона и знаем, че се готви проект, той е готов. Извън административните елементи, за които ще говоря малко по-късно, според мен, е много важно да се даде нова формулировка за значението и работата на националните медии. Може би, това разбира се не е моя работа, би било добре да бъдат обединени в един закон и Българска национална телевизия и Българското национално радио и Българска телеграфна агенция, и да се уеднакви и стандарта на избиране. Защото знам, че директорът на Българска телеграфна агенция се избира от Народното събрание, а на радиото и телевизията от вас като Съвет за електронни медии. В днешно време обществото е много разделено по различни въпроси и според мен едно от най-важните неща са този закон да даде възможност на двете национални институции за изграждане на общност, на национална общност, национално съзнание и на свобода да се работи в тази посока. Когато се формулира нова, може би и по-адекватна на

времето обществена мисия на Българското национално радио, на Българската национална телевизия като мениджмънт, като реализация на програмите, ще бъдат много по-адекватни, хем на времето, хем и на законовите изисквания. Стана дума преди малко за това, че пореден редовно избран генерален директор ще работи със сегашния управителен съвет. През годините може би трябва да има промяна, която да даде възможност на всеки редовно избран да влиза със собствен екип. През годините много се коментираше и затова три години малко ли са като мандат на директорите на радиото и на телевизията. Имаше коментари за пет години, разбира се, може би има различни обществено – политически съображения за това. Наистина три години не са малко, но не са и много време. Първата година докато се ориентираш и започнеш да правиш нещата, втората да работиш и третата да си мислиш дали ще се явиш отново или ще трябва да отстъпиш на някой друг и времето минава. Това са неща, по които може да се мисли, да се разсъждава. В момента аз съм малко страничен и периферен наблюдател на нещата. Ако бъде избран ще се наложи и да вляза по-дълбоко в материята за пълноценно участие в такива разговори.

София Владимирова: Благодаря Ви. Вие вече споменахте няколко пъти и в разговори с колегите, че обществото ни е много разделено. Да, конкретно в момента коментираме Ковид кризата. Да, обществото ни е много разделено и не само по този въпрос, за съжаление така се случва и разделителните линии стават все по-червени и все по-дълбоки, но плурализмът не може да бъде за лична употреба и той не може да бъде изискван тогава, когато се споделя, образно казано, нашата теза и да бъде, как да кажа, поставен настрана или формализиран когато това е тезата на другия. Как ще гарантирате, че Българското национално радио, което категорично по наши мониторинги доказва, че спазва не просто формално, а наистина колегите работят професионално и спазват тези текстове от закона и те всъщност не са просто текстове, те са това, което правят общественото радио именно обществено. Да гарантирате, че в това разделение на обществото по-скоро ще утвърждавате плурализма, по-скоро ще защитите колегите. Вчера стана въпрос и за екипите за проверка на фактите, което е чудесно, но мисля, че само по отношение на Ковид кризата говори г-н Митев. Какво е Вашето виждане в тази посока, защото аз си давам сметка, че е трудно.

Иво Годоров: Аз мисля, че няма лошо, че има различни мнения. Винаги съм бил отворен и харесвам дискусията. Хубаво е когато се чуват различни мнения, а това дава възможност да получиш и да вземеш от другото мнение доброто и да се опиташ да аргументираш и да убедиш другия в своята позиция. Чуването на различни мнения, плурализмът, изразяването на различни мнения е нещо, което трябва да отстояваме и да бъде неизменна част от едно демократично общество. Както вече споменах и одева въпросът е в дозата, в начина, по който го презентираш без да се провокира излишно противопоставяне и без да се търси скандала. Чудесно е, много е хубаво да се чуят две различни и три, четири мнения. Хората могат да правят сами изводи. Не е достатъчно модераторът, водещият или репортерът да прави заключението и да обединява едно мнение. Хората, това е много важно, и това е така висш професионализъм да оставиш аудиторията сама да направи заключение след като ти я информираш за едно, две, три, четири.

София Владимирова: Да. Благодаря Ви за отговора. Аз също не смятам, че работа на генералния директор е конкретно да определя програмните политики и как да кажа теми и гости категорично. Аз зная, че сте изключителен професионалист и то е доказано в годините няма да Ви задавам моя въпрос, свързан с детските и младежките предавания, защото Вие засегнахте тази тема. Аз го задавам от 2010 година и за съжаление се оказах права за това, че когато една медия не си „отглежда“ аудитория се намираме в ситуацията да търсим закъснели варианти как да си върнем тази аудитория, която в годините е загубена.

Иво Годоров: Това е много важно и по линия на приемствеността в самото радио в самите програми. Колеги се пенсионират от една страна се редуцира щата заради пари и увеличаване на заплати, но трябва да дойдат млади хора, които да продължат да правят тези програми. Как ги мотивираш тези млади хора да дойдат с това, че имаш марката на БНР, с доброто възнаграждение, което то конкурентно ли е на комерсиалните медии. Липсата на кадри на млади, на нови кадри също е проблем за БНР освен липсата и на млада аудитория.

София Владимирова: Няколко думи и за „Радио България“ и това ще е последният ми въпрос.

Иво Годоров: Какво Ви интересува за „Радио България“, дали трябва да съществува.

София Владимирова: По-скоро каква е Вашата визия, дали трябва, ако това е генералният въпрос - да, защо не.

Иво Годоров: Днешният свят е полиглотски свят. Ние комуникираме през различни езици. Много думи от английския навлязоха във всекидневното ни общуване – постване вместо публикуване и т.н., да не давам много примери. Чудесно е програмите на Българското национално радио, информацията да съществува в интернет на различни езици. Според мен може да се помисли, разбира се, може би пак след съответната преценка, може би в пролетно летните месеци и за ефирно присъствие на емисии на чужди езици, мисля че колегите го правеха в морските програми във Варна и в Бургас, когато имаме, ако не е много пандемично времето, поток от туристи от различни държави, и когато те пътуват и превключват в своя автомобил на различни програми да могат да чуят някаква информация и на техния език на каналите на Българското национално радио. Разбира се, те трябва да могат да научат, че тази информация съществува по съответните начини чрез присъствие в социалните мрежи, чрез присъствие в сайтове таргетирани за чуждестранни туристи, така че да знаят и да могат да намерят тази информация.

София Владимирова: Благодаря Ви.

Иво Годоров: И аз Ви благодаря.

Бетина Жотева: Аз също благодаря. Сега е мой ред. Аз пък на всички конкурси понеже наистина, смятам че фундаментът за независима, обективна, един от фундаментите, за независима, обективна обществена медия е финансирането и питам всички за нов модел на финансиране вече пета година. Това е пряко свързано с промяната, предполагам не само на ЗРТ, а и на закона за бюджета на републиката всяка година. Това харесва ли ти, което в момента се случва. Час/програма, субсидии, разпределение. Сега последната идея е СЕМ да разпределя тези средства. Въобще, какво мислиш по този въпрос не само за разпределянето, а въобще за количеството пари и начина, по който те се дават на обществените медии. Благодаря.

Иво Годоров: Да. Ние знаем, че сега финансирането на час ефирно време и знаем, че заради новите технологични времена и колегите в програмите и другите структури извършват много дейности извън ефирното време. Ефирното време една единица, която обаче изисква и своята подготовка. Ти, за да направиш репортаж, да водиш предаване трябва да се подготвиш, разбира се, това също е част от твоите професионални ангажименти и то е част от труда, който полагаш за своето възнаграждение, а според мен трябва да се мисли и да се говори в тази посока за промяна на модела на субсидиране на Българското национално радио от държавния бюджет и за по-големи възможности за намиране на собствени приходи. Аз споменах възможностите за реклама, и за това че трябва да бъдеш по-активен и в работата с намирането на рекламодатели. Другата възможност, по която също акцентирах, са възможностите за национални и европейски проекти, които биха дали възможност за модернизация, цифровизация и обучение на кадри и много е важно колеги от Българското национално радио преди време съществуваше, сега не знам дали съществува, училище за

журналисти в БНР, където колеги все пак малко по-професионално в рамките на няколко дни се обучаваха на различни неща, свързани с радиожурналистиката, но според мен много е важно да излизаш и извън България. Да ходиш на международни събития, на международни форуми, на международни семинари, за да видиш как се случват нещата. Аз дадох примера 2013 година журналисти от чешки и германски радиостанции, които работят три в едно – фоторепортер, радиорепортер, видеорепортер. Сега то се случва. Това е също извънефирна дейност. Затова мисля, че мениджмънтът, който и да е той трябва да положи усилия да убеди политиците за нов начин на субсидия.

Бетина Жотева: Благодаря. Малко за фонд „Радио и телевизия“, какво мислиш, той е още в закона. Не е паднал от закона. Никога не се разви.

Иво Тодоров: Има много неща, които трябва да бъдат адаптирани към съвременността, включително работата в архивите на Българското национално радио и златният фонд. Имаше гласове за това дали златният фонд трябва да бъде публично достояние, дали трябва да се дигитализира, дали по-ценно е едно нещо, когато е на оригиналния си носител. Според мен трябва да, всички хора, които са ангажирани професионално с работата в тези сфери, които познават всеки един детайл трябва те да дадат своето мнение и на базата на това да се направят заключения, които да могат да се приложат.

Бетина Жотева: Благодаря. Вторият ми въпрос е: ти заяви в началото на твоето експозе, че не е самоцел да станеш генерален директор на БНР. Все пак ти си радио, ти си човек на електронните медии. Би ли се върнал в БНР като нещо друго, а не като генерален директор например. Би ли работил нещо друго в радиото, защото сега работиш в телевизия с много висок рейтинг и с добра позиция.

Иво Тодоров: За мен нищо не е на всяка цена, включително явяването на този конкурс. Човек трябва да прави усилия, да се опитва да ги подплати и да продължава напред. Не ми е самоцел и връщането в радиото под каквато и да е форма. Никога не бих приел като стъпка назад например да стана радиоводещ отново, да водя сутрешен блок или някаква друга програма, да се занимавам с някаква друга длъжност, но разбира се всичко това трябва да има смисъл, а не да го правя само защото е връщане към едни добри времена. Според мен трябва да вървим напред. Никога не съм се срамувал от това да бъда репортер, да бъда водещ. Мисля че няма нещо, което, с което човек изкарва заплатата си, което изкарва с труда си, което да е проблем. Не съм мислил за такива неща, но човек не знае, бъдещето поднася изненади.

Бетина Жотева: Кой да избира генералния директор на обществените медии. Регулатор или парламент.

Иво Тодоров: Според мен регулаторът, защото регулаторът има много по-синтезиран поглед върху нещата. Един парламент се състои от много повече хора, разбира се има съответни професионални комисии, но вие или членовете на един такъв Съвет имате по-директен поглед върху това, което се случва в медийното пространство, според мен.

Бетина Жотева: Благодаря. Имаш ли зелен сертификат.

Иво Тодоров: Да. В Гугъл драйв ми е дори, за да мога да го вадя навсякъде.

Бетина Жотева: Участваш ли във фирма.

Иво Тодоров: Не, излязох през 2013 година.

Бетина Жотева: Водят ли се дела срещу теб.

Иво Тодоров: Не.

Бетина Жотева: Мениджър или творец. С една дума.

Иво Тодоров: Новатор.

Бетина Жотева: Радио или телевизия.

Иво Тодоров: Радио-телевизионно излъчване.

Бетина Жотева: С микрофон или редактор.

Иво Тодоров: Микрофон.

Бетина Жотева: Регулация или саморегулация.

Иво Тодоров: Саморегулация.

Бетина Жотева: Сам или с екип.

Иво Тодоров: В екип, разбира се.

Бетина Жотева: Благодаря ти. Това беше от мен.

Иво Тодоров: И аз благодаря. Това ми дава повод да кажа, че който бъде избран за генерален директор той няма да бъде нищо без екипа, без доверието на хората в програмите и в съответните структури.

Бетина Жотева: Благодаря. Г-жо Георгиева, заповядайте.

Галина Георгиева: Късметът на последния. Г-н Тодоров, аз Ви благодаря за начина, по който поднесохте Вашата модерна презентация. Това е втори конкурс, на който аз участвам и за мен беше удоволствие да чуя поднесената от Вас новаторски погледната новата визия на Българското национално радио.

Иво Тодоров: Много Ви благодаря.

Галина Георгиева: До голяма степен изчерпахте отговорите на повечето от моите въпроси и аз бих искала да дам своето време за въпроси, ако Вие намерите за нужно, да допълните и да доразкажете, да продължите този разказ за Българското национално радио, като дадете малко по-широк поглед на тази мултиплатформеност, която споделихте на няколко пъти и Вашата формула за мотивацията на младите хора и бъдещите такива в БНР.

Иво Тодоров: Много Ви благодаря. Когато се събуждаме и си поглеждаме телефона не само, за да видим колко е часа, а и кой ни е писал на месинджъра, какво се е случило в информационните сайтове. Телефоните дават възможност за поднасяне на съдържанието на Българското национално радио без значение дали става дума за новинарски емисии. Ние и сега на сайта на Българското национално радио можем да чуем новините в 11, в 12, в 13 часа, независимо кога. Много се радвам, че колегите подхождат вече иновативно. От няколко седмици, когато се явих, когато подадох в последния момент документите за този конкурс, се абонирах във вайбър и за групата подкаст в БНР. Това също е страхотно. БНР наистина навлиза във всички платформи, във всички тип социални мрежи, а както споменах инстаграм, твитър, фейсбук, във вайбър групата. Там се поднася селектирано съдържание, което хората знаят какво е и знаят, че могат да го намерят там. Но според мен, всички тези неща могат да си комуникират и да препращат едно към друго. Да се създаде нов мултипреър на програмите на Българското национално радио и да се създаде, според мен, аз винаги радиото и телевизията са били в мен и не мога да си представя звук без картина и картина без звук, да създаде възможност за още по-голяма визуализация на радиото, на случващото се като сте в радиото и на нещата, за които разказва радиото, включително едно интервю с автор на роман, със световно известен музикант и т.н. Ние бихме могли да го чуем и да го видим и със звук и с картина. Младите хора слушат радио и слушат не само музика. Аз благодарение на работата ми съм общувал през годините и общувам с много млади хора и е чудесно когато в екипа ти има млади хора. През далечната 2007 година от млади хора разбрах за съществуването на една мрежа в интернет, където едно момиче седяло на пода на летището в Сингапур и поствало снимки от Сингапур и всички в този момент можели да го видят, това беше фейсбук. Тогава всички от нашия екип, бях главен редактор на „Часът на Милен Цветков“, си направихме фейсбук и влязохме в тази мрежа и започнахме и ние да се снимаме и да публикуваме снимки и информация. Младите хора са много технологични и модерни. Ние малко по-големите можем да почерпим от тяхното познание и от техния опит. Заради телефоните вече възрастните хора и пенсионерите са със смартфони, разцъкват

мобилни мрежи, съответно гледат видеа в ютюб и могат да слушат аудиопрограми. Младите хора, както споменах, са бъдещето на Българското национално радио и на програмите. Може би в голяма степен сега радиото разчита на колегите, които идват от факултета по журналистика и масови комуникации, но ми прави впечатление и информация, която съм получавал, че малко се интересуват от радио. Може би заради някаква представа, че телевизията е нещо по-модерно или заради това, че все пак в телевизионните канали заплащането е по-добро от общественото радио. Младите се мотивират да работят в телевизията, но е чудесно когато виждаш и преливането. Когато дойде репортер работил в телевизия в радиото, а той има опита, професионалният разбира се, различна е спецификата на това да покажеш едно нещо по телевизионен начин да го разкажеш по звуков начин, но мисля че няма причина за отчайване, мисля че трябва да сме оптимисти и да вярваме на младите хора и да им кажем, че разчитаме на тях и в тях е бъдещето на БНР. След четири години живот и здраве, който и да е, то може да бъде и по-следващ мандат, ще се отбележи 90 години на Българското национално радио и това е нещо прекрасно.

Галина Георгиева: Благодаря.

Иво Тодоров: И аз Ви благодаря.

Бетина Жотева: И аз също Ви благодаря. Колеги, от Българското национално радио има постъпили три въпроса. Единият отново е за „Радио България“ от г-жа Десислава Семковска, която задава този въпрос и на останалите кандидати: „Как мислите да използвате безкрайните му възможности предвид липсата на кадри в определени езикови редакции и трудността да бъдат привлечени такива заради ниското заплащане.“

Иво Тодоров: Да, това е точно така, липсват кадри. Езикът е нещо много важно и ценно в днешно време. Заплащането е ниско, но както казах - въпрос на организация и на мотивация е намирането на възможности за реализация на такива хора и привличането им. Аз мисля, че „Радио България“ не е отживелица.

Бетина Жотева: Благодаря. Въпрос от Милен Димитров: „Имате ли яснота каква е съществуващата концепция за поредната промяна на сайта „Бинар“.

Иво Тодоров: Не.

Бетина Жотева: БНР я представи часове преди да започнат изслушванията на кандидатите за поста генерален директор с публикация, в която се казва на потребителите, че това е най-новият дигитален проект. Всъщност структурата на сайта повтаря съдържанието на БНР плей и навигационната структура на БНР новини. Възможно ли е друго бъдеще за „Бинар“ .

Иво Тодоров: Не знаех, че са представили такава концепция, но в социалните мрежи видях банер за това нещо и мисля, че всъщност в БНР подкаст го видях това, и се замислих точно върху това, че то прилича повече на плейър. Според мен не трябва да бъде „Бинар“ това. Аз вече казах, според мен „Бинар“ трябва да се върне към оригиналната си идея за повече видеосъдържание и по-смислено и ефективно използване на някогашното студио на „Бинар“.

Бетина Жотева: Благодаря. И въпрос от Дарина Григорова: „Г-н Тодоров, освен приложенията, за които споменахте какво е мястото на музикалните състави във Вашата концепция. Как виждате тяхното развитие.“

Иво Тодоров: Аз вече говорих за това и казах, че понеже познавам много хора, познавам и хора музиканти, хора, които се занимават и с хоровата дейност като изпълнители. Криза, няма пари, но нито един хор не може да бъде от двама хористи, има експерти, има диригенти, които могат да преценят колко хористи са необходими за изявата на тази формация, колко музиканти са необходими за изявата на оркестъра за народна музика и поздравявам Димитър Христов и хората, с които работи, за това което те правят. Аз бих разчитал на

професионалния поглед и умение на такива хора. Според мен е много нужно професионален мениджмънт за управление на музикалните състави и аз бих разчитал на такъв човек.

Бетина Жотева: Благодаря. Това беше последния въпрос, зададен към нашия кандидат Иво Тодоров. Искам да благодаря на всички за участието. Моля „Бинар“ за още минута и половина ефир, в който искам да представя позиция на СЕМ във връзка с разпространението на клип с ужасно съдържание вчера по сайтове и кабелни телевизии. Нашата позиция е следната: „Съветът за електронни медии осъжда остро разпространението в интернет сайтове на кадри от смъртта на млад български музикален изпълнител. Смущавашо е бруталното погазване на хуманността и етичните норми в журналистиката, както и откритата демонстрация на бездушие към паметта му и страданието на близките. Вследствие на разширените си правомощия, СЕМ реагира веднага на подаден сигнал за неподходящо съдържание и в платформите за споделяне на видеоклипове YouTube, Facebook, Twitter, TikTok. Експертите на Съвета докладват публикуваното от потребителите съдържание и клиповете се премахват своевременно. Съветът сезира и компетентния орган в държавата под чиято юрисдикция са платформите. За доставчиците на видео по поръчка, вписани в публичния регистър на СЕМ, ще бъдат предприети съответните административнонаказателни действия.“ Благодаря. Благодаря за вниманието. Благодаря още веднъж.

Иво Тодоров: И аз ви благодаря на всички.

Бетина Жотева: До скоро.

Бетина Жотева
Председател на СЕМ

Соня Момчилова

Галина Георгиева

Розита Еленова

София Владимирова

Старши специалист:

Вера Данаилова